

Forfatter: Chievitz, Poul

Titel: Udrag fra Fra Gaden

Citation: Chievitz, Poul: "Fra Gaden", i Chievitz, Poul: *Fra Gaden*, udg. af Esther Kielberg ; Uffe Andreasen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 117.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-chievitz01-shoot-idm139771789710752/facsimile.pdf> (tilgået 30. april 2024)

Anvendt udgave: Fra Gaden

Slutning

I

Dans ses deguisemens, je crois
Qu'il met de la coquetterie;
Car j'ai vu plus d'une fois
Morphée sous les traits d'Emilie.
C.A. Demoustier.

Vi kunne ikke nære selv den allerubetydeligste Tvivl om, at Cancellisten, da han Morgenen efter sin Forlovelsesdag bandt sit Halstørklæde, jo dvælede længere for Speilet end han strengt taget behøvede til denne Forretning. Men det var i en ufrivillig Erkjendelse af, at han ikke havde ene sine aandelige Evner at takke for Gaarsdagens Seier, at han lod sine Øine, Bakkenbarter, Tænder, Hænder og Stilling passere Revue; og han forlod Speilet med en Mine, der mindede om Keiseren, naar han sagde: Soldater, jeg er fornøiet med Jer.

Derimod have vi ikke den allermindste Grund til at troe, at Felix den samme Morgen brugte mere end fem Minuter, til at ryste Søvnens af sine Lemmer og gjøre sit Toilette; thi det Udtryk af Glæde, som hvilede over hans Ansigt, da han bevægede sig ned ad Gaden for at naae den Caffé, hvor han i Regelen begyndte sin Dag, vidnede tydeligt om, at han tænkte paa Nogen langt interessantere end sig selv. Og da han til aftalt Tid traadte ind i sin Ven Vilhelms Værelse, var han heller ikke seen med at fortælle Augusta, at han var saa tidlig oppe, fordi han havde drømt om Emilie den hele Nat; de var seilet sammen i en Gondol, Musikken havde tonet fra den oplyste Concertsal svagere og svagere som de fjernede dem; hun lænede sit Hoved imod hans, imedens han sang sin Romance, tilsidst var det som om Alting forgik omkring dem, og de stode ene paa Øen.

Det er Skæde, Du ingen Nummere har drømt med det samme, bemærkede Vilhelm tørt, de var vist kommet ud.

O, Fanden i Vold med Lotteriet og Pengene; jeg er saa lykkelig. En Drøm er intet tomt Blændværk, den kommer ikke af Blodet, som

Lægerne ville forklare os; nei det er vor Aand, der svinger sig let, befriet fra sit Fængsel. Hendes maa have været med, hun maa have drømt om mig; troer De ikke det Samme?

Augusta saae sørgmodigt til ham, idet hun sagde:

O, jeg vilde gjerne troe det.

Det var Skade alligevel, at Du ingen Nummere drømte, sagde Vilhelm.

Bah, sagde Felix og nynnede paa sin Romance.

Vilhelm gik et Par Gange op og ned ad Gulvet og vexlede Ønsker med Augusta, endelig udbrod han:

Hør Felix, hvad vilde Du gjøre, hvis Emilie forlovede sig med en Anden?

Vente til hun bliver gift, svarede Felix med et tillidsfuldt Smil.

Bravo, sagde Vilhelm, Du er en Dreng, man kan have Ære af, og længe faaer Du vel ikke at vente; thi Cancellisten kan da holde Bryllup naar det skal være.

Cancellisten? gjentog Felix og hans Smil forlod ham, hvad vil Du sige dermed?

Vilhelm taug stille, da han saae Felix bleg som et Liig.

O nei, vedblev denne, det er jo umuligt. Ikke sandt, Augusta, Vilhelm vil gjøre Løier med mig.

Det var et stygt Svar, De før gav, sagde Augusta istedetfor at svare; og dog nu De er saa bleg, vilde jeg næsten ønske, De mente det.

Ja vist mener jeg det, erklærede Felix barsk; jeg siger aldrig andet, end hvad jeg mener. Fortæl mig det derfor kun reent ud; er det sandt? Aa det er fortræffeligt! jeg glæder mig ganske mageløst derover; - saa venter jeg til Cancellisten, denne vindtørre Pedant -

Han vilde fremtvinge en Latter, for at man kunde være vis paa at han glædede sig; men Stemmen svigtede. Hans Ansigt fortrak sig, Blodet perlede frem fra Underlæben, imens han vred Hænderne, saa Handskerne sprængtes i alle Sømmene. Augusta gik hen imod ham og tog hans Haand, men han trak den til sig idet han sagde:

Hvad vil De? jeg er ikke syg, langtfra. Jeg morer mig med at rive mine Handsker itu, jeg har ikke Brug for dem. Nei, naar Cancellisten har havt Bryllup, saa skal jeg igjen til at gaee med gule Handsker.

Augusta vendte sig bort; hun vilde gjerne have trøstet ham. Vilhelm stod taus; han saae, at han for tidligt havde rost ham.

Jeg maa dog derhen forinden, vedblev Felix, jeg maa gratulere; det